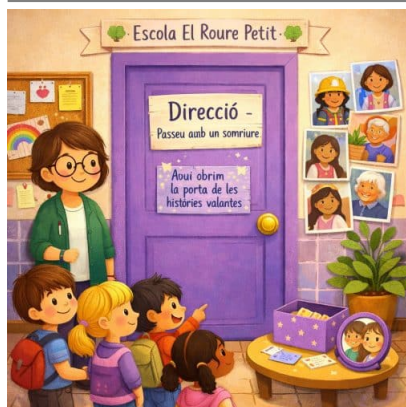

La porta lila de la direcció

A l'escola El Roure Petit, hi havia una porta que sempre cridava molt l'atenció. No era la porta de la biblioteca, ni la del menjador, ni tampoc la del gimnàs.

Era la porta de direcció.

Tothom la coneixia perquè tenia un pom rodó de color daurat i, just al mig, un petit cartell fet a mà que deia:

Direcció - Passeu amb un somriure

La directora de l'escola es deia Núria. Portava ulleres rodones, sabates còmodes i sempre duia un bolígraf a la butxaca. Però el que més agradava als infants era que la directora Núria no feia gens de por. Al contrari: sabia escoltar, sabia riure i sempre trobava una manera de fer sentir importants els nens i les nenes.

Un matí de març, quan el sol entrava per les finestres com un gatet curiós, la mestra Marta va escriure a la pissarra:

8 de març - Dia de la Dona

—Aquest any —va dir la mestra— farem una activitat molt especial. La directora Núria ens ha convidat a pujar a la direcció.

Tota la classe va obrir els ulls ben grossos.

—A la direcció? —va xiuxiuejar l'Arnau.

—Tots? —va preguntar la Jana.

—Sí, tots —va respondre la mestra—. Però hi ha una condició: haureu d'entrar amb els ulls ben oberts i el cor preparat per descobrir una sorpresa.

Això encara els va despertar més la curiositat.

Quan van arribar davant la porta de direcció, van veure una cosa nova: al costat del cartell de sempre n'hi havia un altre, petit i lila, que deia:

Avui obrim la porta de les històries valentes

La directora Núria els va rebre amb un somriure.

—Benvinguts, exploradors i exploradores! Passeu, passeu.

L'oficina de direcció era més bonica del que s'imaginaven. Hi havia una taula plena de papers de colors, una prestatgeria amb contes, una planta que semblava voler tocar el sostre i una catifa rodona al mig de l'habitació. Però el més sorprenent era la paret del fons.

Allà hi havia penjades moltes fotografies.

Fotos de mestres, àvies, metgesses, científiques, artistes, bombers, pageses, escriptores, esportistes... I també hi havia dones del mateix barri: la fornera, la bibliotecària, la cuinera de l'escola, la monitora del

pati i una mare que conduïa un autobús.

—Qui són totes aquestes dones? —va preguntar la Bruna.

La directora Núria es va acostar a la paret i va dir:

—Són dones que, d'una manera o d'una altra, han ajudat a canviar coses. Algunes van fer grans descobriments. Altres van tenir idees valentes. D'altres, senzillament, no es van rendir. I totes ens recorden una cosa important: que les nenes poden somiar molt alt, i que els nens han d'aprendre a caminar al seu costat amb respecte i alegria.

La classe va quedar en silenci.

Lavors, en Biel va aixecar la mà.

—Però... per què ho fem avui?

La directora Núria va somriure.

—Perquè s'acosta el Dia de la Dona. I no és només un dia per felicitar. És un dia per recordar, aprendre i continuar fent que la nostra escola sigui un lloc just per a tothom.

Damunt la taula hi havia una capsa lila amb estrelles dibuixades.

—A dins d'aquesta capsa —va explicar— hi ha un repte per a vosaltres.

La Jana la va mirar amb emoció.

—Un repte?

—Sí. Cada infant agafarà una targeta.

Un a un, els nens i nenes van anar traient targetes. A cada una hi havia escrita una frase.

La de l'Arnau deia:

“Busca una dona del teu entorn que faci una feina important.”

La de la Bruna deia:

“Recorda una vegada que una nena va ser valenta.”

La d'en Biel deia:

“Pensa en alguna cosa que tothom hauria de poder fer, sigui nen o nena.”

La de la Jana deia:

“Quin somni t'agradaria complir sense que ningú et digui que no pots?”

Els infants es van asseure a la catifa i van començar a parlar.

—La meva àvia va aprendre a llegir quan ja era gran —va dir la Bruna—. I ara llegeix contes a la meva cosina petita.

—La meva mare és mecànica —va dir en Biel—. I sap arreglar coses que jo ni entenc.

—La meva germana gran vol ser enginyera —va explicar l'Arnau—. Hi ha gent que se sorprèn, però jo crec que construirà coses increïbles.

—Jo vull ser alcaldessa... o astronauta... o les dues coses! —va dir la Jana, fent riure tothom.

La directora Núria escoltava sense dir res, amb aquells ulls que semblaven guardar les paraules com si fossin tresors.

Quan tots van acabar, la directora es va aixecar i va obrir un calaix de la seva taula. En va treure un mirall petit, amb un marc lila.

—Ara us ensenyaré la fotografia més important de tota la paret.

Els infants van mirar cap a les fotos, però la directora va negar amb el cap.

—No, no és allà.

Va posar el mirall al mig de la catifa.

—És aquí.

—Un mirall? —va preguntar en Biel.

—Sí —va dir la directora Núria—. Perquè entre vosaltres hi ha futures científiques, mestres, artistes, metgesses, pageses, directores, inventores, arquitectes, cuineres, esportistes... I també hi ha futurs nens que sabran compartir, respectar, cuidar i construir un món millor al costat de les nenes. El futur no es fa deixant ningú enrere.

La Jana es va mirar al mirall i va somriure.

La Bruna també.

L'Arnau va dir fluixet:

—Això vol dir que tots podem ajudar?

—Exactament —va respondre la directora—. El Dia de la Dona també serveix per això: per recordar que la igualtat es construeix entre tots, cada dia, amb paraules, amb decisions i amb petits gestos.

En aquell moment van sentir tres cops suaus a la porta.

Toc, toc, toc.

Era la Sílvia, la cuinera de l'escola, que portava un cistell ple de galetes rodones.

—He sentit que avui a direcció hi passaven coses importants —va dir, divertida.

—Molt importants —va respondre la directora Núria.

La Sílvia va entrar i els va explicar que de petita li encantava cuinar, però que molta gent li deia que allò “no era una cosa rellevant”. Ella, però, va continuar, va estudiar, va aprendre receptes de molts llocs i ara preparava plats boníssims per a tota l'escola.

Després va arribar la Carme, la conserge, que sabia arreglar panys, canviar bombetes i fer desaparèixer els nervis amb un somriure.

I també va pujar la Laia, una antiga alumna de l'escola, que ara estudiava per ser científica del mar.

Aquell matí, la direcció es va omplir d'històries.

Històries de dones valentes.

Històries de dones constants.

Històries de dones que, sense portar capa, feien coses extraordinàries cada dia.

Abans de marxar, la directora Núria va repartir a cada infant un full en blanc amb un títol escrit al damunt:

“La dona que m'inspira”

—Per a demà —va dir— m'agradaria que dibuixéssiu o escrivíssiu una dona que admireu. Pot ser algú famós o algú molt proper. Pot ser la

vostra mare, una tieta, una amiga, una mestra, una veïna, una esportista o una científica. Qualsevol dona que us faci pensar: “Jo també puc” o “Gràcies per obrir camí”.

Quan van sortir de la direcció, la porta lila ja no semblava una porta misteriosa.

Ara semblava una porta especial.

Una porta que guardava històries.

L'endemà, el passadís de l'escola es va omplir de dibuixos i paraules. Hi havia retrats d'àvies valentes, de mares treballadores, de germanes creatives, de mestres pacients i de dones que havien lluitat perquè avui les nenes poguessin imaginar-se qualsevol futur.

La directora Núria va penjar tots els fulls en un gran mural al costat de la seva porta.

A dalt de tot hi va escriure:

“A la nostra escola, cada nena pot ser allò que somia.
I cada nen pot ajudar a fer-ho possible.”

I des d'aquell dia, quan algú passava davant de la direcció, ja no pensava només en papers, reunions o horaris.

Pensava en una porta lila.

La porta d'on sortien idees valentes.

La porta d'on creixien somnis.

La porta que recordava a tothom que, dins d'una escola, i dins del món, hi ha lloc per a totes les veus.

Sobretot per aquelles que, durant massa temps, no sempre havien estat prou escoltades.

I conte contat, aquest conte ja s'ha acabat...
però el missatge, encara avui, continua caminant pels passadissos de l'escola.